

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας φε τὸ κατ'ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως φε ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ:

Ἐξωτερικοῦ:

Ἐτησίᾳ... δρ. 8,—

Ἐτησίᾳ φρ. χρ. 10,—

Ἑξάμηνος... > 4,50

Ἑξάμηνος > > 5,50

Τρίμηνος... > 2,50

Τρίμηνος > > 3,—

Δι' συνδρομὰς ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὀδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάνειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος

Ἐν Ἀθήναις, 31 Ἰουλίου 1910

Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 35

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

[ΜΥΘΗΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων: — Ὁ μικρὸς βοήθος Τιάρκος, γιδαμαξῆς τώρα μετὰ τῆς μικρᾶς του φίλης Ζινέττας, ἐπανευρίσκει ἀπροόπτως τὸν προστάτην του συνταγματάρχην Λουδοβίκον Κορμᾶν. τὴν σύζυγον τοῦ του Λευκοθέαν καὶ τὴν παλαιὰν φίλην Δούκισσαν τοῦ Δάντσιγ, ἥτοι τὴν περίφημον κυρίαν Σάν-Ζέν, σύζυγον τοῦ στρατάρχου Λεφέμπρ. Πρὸς αὐτοὺς διηγείται τώρα τὰς περιπέτειάς του.

Ὁ Τιάρκος τὰ διηγῆθη ὅλα λεπτομερῶς. Ὅταν ἔφθασε τέλος καὶ εἰς τὸ ἰκάρειον πάθημά του, ὁ ἐνθουσιασμὸς τῆς στραταρχίνας δὲν εἶχεν ὅρια.

— Πῶς; ἀνέκραξεν ἐσὺ νέκραξεν ἐσὺ λοιπὸν ἤσουν τὸ γενναῖο ἐκείνο παιδί, ποῦ, ἀκούσα νὰ λέγουν, λίγο ἔλειψε νὰ σκοτωθῇ ἐτὸν κῆπο Μαρυπέφ;

— Ἐγὼ ἤμουν, ἀπεκρίθη ἀφελῶς ὁ μικρὸς γιδαμαξῆς.

Ἡ κυρία Σάν-Ζέν τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα.

— Μπράβο, φίλε μου! τῷ εἶπε ἔτσι μάρεσκον τὰ παιδιά, νὰ μὴν ξέρουν τί νὰ πῇ φόβος! ἀλλὰ ξέρεις, δὲν πρέπει νὰ ριψοκινδυνεύη κανεὶς τὴ ζωὴν του, παρὰ γιὰ τὴν πατρίδα, γιὰ τὸν Αὐτοκράτορα, ἐπὶ πεδίοι τῆς μάχης, καὶ ὅχι ἓ ἓνα θημῶσι κῆπο, μετὰ σπολὴν σαλτιμπάγκου! Ἐλὰ τώρα, ἐννοία σου ἐγὼ θὰ μιλήσω ἐπὶ Λεφέμπρ καὶ θὰ σὲ πάρῃ ἐπὶ συνταγμα

του. Κ' ἐπειδὴ, δόξα σοι ὁ Θεός, οἱ πόλεμοι δὲν λείπουν, κάπου θὰ σοῦ δοθῇ εὐκαιρία νὰ διακριθῇς, κ' ἔτσι θὰ σὲ συχωρέσῃ καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ ποῦ τῶσκα-σες ἀπὸ τὸ Λύκειο.

Ὁ Τιάρκος, ἀφοῦ ἡγοχρίστησε θερμότητα τὴν στραταρχίαν, εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ τῇ φανερώσῃ, ὅτι, ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ ἔπεσε, τὸ πόδι του δὲν ἦτο ἀκόμῃ ἐντελῶς καλὰ, καὶ ὅτι δι' αὐτὸ ἐπροτίμησε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ γιδαμαξῆ, μὲ τὸ ὁποῖον ἐκέρδιζεν ἀφθόνως κ' εἴδους.

Τότε παρενέβη ἡ Ζινέττα καὶ εἶπε πόσον καλὰς εἰσπράξεις ἔκαμαν ἀφ' οὗτο ὁ φίλος τῆς συνέλαβε τὴν ιδέαν τῆς γιδαμαξίας. Καὶ

«Ἡ κυρία Σάν-Ζέν τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα...»
(Σελ. 285, στ. α'.)

προσέθεσε μὲ στεναγμόν:

— Ἀχ! ἂν ἐξακολουθοῦσε αὐτό, θὰ πλουτίζαμε καὶ σὲ λίγα χρόνια θὰ μπορούσαμε νὰ παντρευθοῦμε. Ὁ κακὸς ὁμῶς ἐκείνος ἀστυνόμος μᾶς τὰ χέλασε.

Ὁ συνταγματάρχης, ἡ Λευκοθέα καὶ ἡ Δούκισσα ἤρχισαν νὰ συζητοῦν περὶ τῆς θέσεως εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκοντο τὰ παιδιά· συνεφωνήσαν δὲ ὅτι τὸ καλλίτερον δι' αὐτὰ ἦτο τῶνόντι νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν ἐπιτερεθὴ ἐργασίαν των. Πρὸς

τοῦτο ὁμῶς ἔπρεπε νὰ λάβουν τὴν ἄδειαν τῆς ἀστυνομίας. Καὶ ὁ μὲν συνταγματάρχης εἶπεν, ὅτι ἐδίσταζε νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα μιαν χάριν διὰ τὸν Τιάρκον, τὸν δραπέτην τοῦ Λυκείου του· ἀλλ' ἡ κυρία Σάν-Ζέν, ἡ ὁποία δὲν ἐγνώριζεν ἐμπόδια, ἐδήλωσεν ἀδιστακτικῶς:

— Ἀναλαμβάνω ἐγὼ!... Ἡ ὥρα εἶνε ἐξῆ. Ὁ Ροβήγος, ὁ ὑπουργὸς τῆς Ἀστυνομίας, θὰ πᾶν τώρα ἐπὶ Κεραμεῖκὸν νὰ υποβάλῃ τὴν ἀναφοράν του εἰς τὸν Αὐτοκράτορα. Θὰ τοῦ πῶ ἐγὼ δύο λόγια, καὶ ἡ δουλειὰ ἐτελείωσιν!

Εἶπε τότε εἰς τὸν Τιάρκον καὶ τὴν Ζινέτταν νὰ ὑπάγουν καὶ νὰ τὴν περιμένουν ἀπέξω ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ Κεραμεῖκου, ἡ ὁποία ὠδήγει εἰς τὴν παρόχθιον ταρατσάν, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ ἐστιατόριον ὡς ἀνεμοστρόβιλος, ἐπήδησεν εἰς

τὴν ἀμαξίαν τῆς κ' ἐφώνησε πρὸς τὸν ἀμαξηλάτην:

— Στὸ Παλάτι. Καὶ γρήγορα!

ΚΕΦΑΛ. Θ'.
Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ

Ἡ δούκισσα τοῦ Δάντσιγ, ὡς σύζυγος στρατάρχου εὐνοουμένου τοῦ Ναπολέοντος, εἶχε τὸ πρόνομιον νὰ εἰσέρχεται ἐλευθερῶς εἰς τὰ ἀνάκτορα. Ὅταν οἱ φρουροὶ τὴν εἶδαν νὰ κατέρχεται βιαστικὰ ἀπὸ τὴν ἀμαξίαν τῆς καὶ νὰ τρέχῃ πρὸς τὴν θύραν τῆς ἐδοῦ Ριβόλι, εἶπαν μεταξύ των γελῶντες:

— Τί νὰ τρέχῃ;
— Γιατί ἀπόψε βιάζεται ἔτσι ἡ κυρία Σάν-Ζέν;

«Νὰ τα μᾶς! Καλέ, δὲν πρόκειται περὶ αὐτοῦ...»
(Σελ. 286, στ. β'.)

‘Αλλ’ ἔτσι ἐδιάζετο πάντοτε ἡ κυρία Σάν-Ζέν ὁσάκις ἐπρόκειτο νὰ κάμῃ κα-
νεὺς χάριν...

Με μεγάλα καὶ σταθερά βήματα, ὡς
γνωρίζουσα τὰ κατὰ τόπια, διέσχισε
τὸ περὶ πτερον Μαρσάν καὶ διηυθύνθη πρὸς
τὰ ἰδιαίτερα δωμάτια τοῦ Ναπολέοντος,
τὰ εἰς τὴν δεξιὰν πτέρυγα τοῦ ἀνακτόρου,
μεταξὺ τοῦ κεντρικοῦ οἰκοδομήματος καὶ
τοῦ περιπτέρου Φλώρ.

Εἰς τὸν κήπον περιεπάτουν συνομι-
λοῦντες μερικοὶ ἀνώτεροι ἀνακτορικοί, οἱ
ὅποιοι ἐπερίμεναν νὰ παρουσιασθῶν. Ἦτο
ὁ σταυλάρχης Κωλαϊνκούρ, ὁ ἀρχιμα-
τιοφύλαξ Τυρένν, ὁ ἰατρὸς Κορβιζάρ καὶ
ὁ στρατηγὸς Λωριστόν. ‘Ολοὶ αὐτοὶ
ὑπεκλίθησαν βαθέως πρὸς τὴν Δουκίσσην,
ὁ δὲ Κωλαϊνκούρ, προχωρήσας, τὴν ἤ-
ρώτησε :

— Τί καλὸς ἄνεμος σὰς φέρει ἐστὶ πα-
λάτι τέτοια ὦρα, κυρία ;

— Δὲν ξέρω ἂν ὁ ἄνεμος
εἴνε καλὸς ἢ κακός, ἀπεκρίθη
ἡ στραταρχίνα, ἡ ὁποία ἡ-
ρεῖνα διὰ τοῦ βλέμματός ὁ-
λας τὰς γωνίας τοῦ κήπου·
ξέρω ὅμως ὅτι πρέπει νὰ ἰδῶ
ἀμέσως τὸν ὑπουργὸν τῆς ἀ-
στυνομίας.

— ‘Ο δούξ Ροβίγος τώρα
ἦταν ἐδῶ... δὲν πιστεύω νὰ
ἔφυγε...

Ἡ δούκισσα ὕψωσε τοὺς
ὤμους.

— Ἀχ αὐτοὶ οἱ ἀστυνο-
μικοί ! εἶπεν· ὅταν δὲν τοὺς
χρειάζεσαι, εἶνε μπροστὰ σου·
ὅταν τοὺς χρειάζεσαι, χάνον-
ται ὡς καπνός.

‘Αλλὰ τὴν στιγμήν ἐκεί-
νην, ὁ ὑπουργός, κρατῶν ὄγ-
κῶδες χαρτοφυλάκιον, ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ
διαμέρισμα τοῦ Αὐτοκράτορος.

— ‘Οχι πάντοτε, ἀπεκρίθη μειδιῶν
πρὸς τὴν δούκισσαν ὁ Λωριστόν· ἰδοὺ ὁ
ἄνθρωπος ποὺ ζητεῖτε !

Ἡ κυρία Σάν-Ζέν ἠγχαρίστησε τοὺς
αὐλικούς καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸν δούκα.

— Κύριε Ροβίγε ! τῷ ἐφώναξέ· σὰς
ἐπερίμενα !

— Πολὺ εὐτυχής, κυρία δούκισσα,
ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, ἂν ἤμπορέσω νὰ σὰς
φανῶ κατὰ τι χρήσιμος.

— Ἀ, ναί ! πρόκειται νὰ μοῦ κάμετε
μῖαν μεγάλην, πολὺ μεγάλην χάριν !

— Στοιχηματίζω ὅτι θὰ εἴνε πάλιν
διὰ κανένα προστατευόμενον.

— Ἀκριβῶς !

Ἡ κυρία Σάν-Ζέν ἐξιστόρησε τότε δι’
ὀλίγων τὰ συμβάντα εἰς τὰ Ἡλύσια. Καὶ
κατέληξε παρακαλοῦσα θερμὰς νὰ
δοθῇ εἰδικὴ ἀδεια τῆς ἀστυνομίας εἰς τὸν
μικρὸν γιδαμαζάν, διὰ νὰ ἐξασκή εἰς τὸ
ἐξῆς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀνεγνώχλητος.

‘Ο ὑπουργὸς ἤκουσε μετ’ ἐκείνην προ-

σοχήν τὴν διήγησιν τῆς Δουκίσσης, καὶ
ὅταν ἐτελείωσεν, ἐδήλωσεν ἐπισήμως
καὶ πομπωδῶς ὅτι ἡ αἴτησις, τὴν ὁποίαν
τῷ ἔκαμε τὴν τιμὴν νὰ τῷ ἀπευθύνῃ ἡ
κυρία στρατάρχου, δὲν ἦτο δυσεκπλήρω-
τος, ὅτι θὰ τὴν ἐλάμβανεν ὑπὸ σημείω-
σιν καὶ θὰ ἐξήτει πληροφορίας.

— Νὰ τα μὰς ! ἀνέκραξεν ἡ Κα Σάν-
Ζέν· καλέ, δὲν πρόκειται περὶ αὐτοῦ !
Τὰς ξέρω ἐγὼ τὰς σημειώσεις σας, καὶ
τὰς πληροφορίας σας, καὶ τὰς ἀναφοράς
σας, καὶ ὅλα σας τὰ παλιόχαρτα !...
Πρόκειται, φίλε μου, νὰ μοῦ βγάλετε
εὐθὺς ἀμέσως τὴν ἀδεια ποὺ μοῦ χρειά-
ζεται, χωρὶς νὰ ζητήσετε καμμὴν ἄλλη
πληροφορίαν. Τὸ καταλάβατε, ναί ἢ ὄχι ;

‘Οσον καὶ ἂν ἦτο συνειθισμένος μετ’
τὴν χαρακτῆρα τῆς Δουκίσσης, ὁ ὑπουρ-
γὸς δὲν ἤμπόρεσε νὰ κρύψῃ τὴν ἐκπληξίν
του διὰ τὴν τόσῃν τῆς βίαν.

«Τὸ σεπτὸν βρέφος ἐξήρχετο νὰ ἀπνεύσῃ...» (Σελ. 287, στ. γ’.)

— Μετ’ ὀλίγον, ὁ Τιάρχος, κάπως συνε-
σταλμένος, εἰσῆρχετο εἰς τὸν κήπον ὁδη-
γῶν τὴν γιδαμαζάν του μετ’ ὅλην τὴν
δυνατὴν ἐπιτηδεύτητα, ἐνῶ ἡ Ζινέττα,
κατακόκκινη ἀπὸ τὴν συγκίνησιν, ἐσείχε
τὸ φόρεμά της καὶ τὰ μαλλιά της, συλ-
λογισμένη ὅτι ἂν ἦτο δυνατόν νὰ προῖδῃ
αὐτὴν τὴν τιμὴν, θὰ ἐφορούσε τὸ κόκκι-
νον φουστάνι της καὶ τὸ δαντελένιο της
καπέλακι.

Καὶ ἐνῶ ἡ Κα Σάν-Ζέν παρουσίαζεν
εἰς τὸν ὑπουργὸν τοὺς δύο προστατευο-
μένους της, ἀπὸ τὸ κέντρον τοῦ ἀνα-
κτόρου ἐξῆλθε μῖα συνοδεία, ἡ ὁποία δι-
ηυθύνθη πρὸς τὸ μέρος των.

Ἡ μεγαλοπρεπὴς αὕτη συνοδεία ἀπε-
τελεῖτο ἀπὸ ἕνα ἀρχιθαλαμηπόλον μετ’
τρίκωχον πῖλον καὶ ἀργυροκέντητον στο-
λὴν· ἀπὸ δύο λευκοφόρους κυρίας ἐκ των
ὁποίων ἡ μῖα ἐκράτει μῖαν πρασίνην ὀμ-
βρέλλαν, ἡ δὲ ἄλλη κἀνιστρον γεμάτον
παιγνίδια· καὶ ἀπὸ μίαν εὐτραφεῖ παρα-
μάναν κρατοῦσαν εἰς τὰς ἀγκάλας της
μετ’ ἐκείνην σπουδαίωτα βρέφος ὀλίγων
μηνῶν, σκεπασμένον μετ’ ἐκείνης.

‘Οπισθεν τῆς παραμάνος ἤρχετο μῖα
μεγάλῃ κυρία μετ’ αὐστηρὰν ὄψιν, ἡ ὁποία
ἐπρόσεχε διαρκῶς τὸ μωρόν. Καὶ δύο
θεράποντες μετ’ ἐκείνην φράκον καὶ μαῦ-
ρον πανταλόνι, ἔκλειον τὴν πομπήν.

Τὸ παιδίον ἐκεῖνο ἦτο ὁ Βασιλεὺς
τῆς Ρώμης, ὁ πολυπόθητος διάδοχος
τοῦ Ναπολέοντος.

‘Υπὸ τὴν ἐπίδελφιν τῆς παιδαγωγοῦ
τοῦ κυρίας Μοντεσκιού, τὸ σεπτὸν βρέ-
φος ἐξήρχετο νὰ ἀπνεύσῃ, τὴν ἐσπερινὴν
αὖραν ἐπὶ τῆς ταράτσας, ὅπως ἐγίνετο
καθ’ ἐκαστήν.

(‘Επεται συνέχεια)

Μά, φίλε μου, ἀφοῦ σὰς λέγω ἐγὼ
ὅτι αὐτὸ τὸ ἀμαζάκι μετ’ ἐκείνης εἶνε
χαριτωμένο !... ‘Επειτα, τρεῖς μῆνες
τώρα ὁ Τιάρχος σεργιανίζει μ’ αὐτὸ ὅλα
τὰ παιδάκια τοῦ Παρισίου, καὶ μόλις
σήμερον οἱ κουτοκλήτηρές σας ἐσκέφθησαν
νὰ τοῦ γυρέσουν ἄδειαν.

‘Ο δούξ ἐφάνη καμπτόμενος ἀπὸ τὸ
ἐπιχείρημα καὶ ἔμνευε σιωπῶν. Ἡ στρα-
ταρχίνα ἐξηκολούθησεν ἀκατάσχετος :

— Εἴπατε, ὅτι θέλετε νὰ κρίνετε μόν-
ος σας περὶ τῆς ἀμάξης τοῦ προστα-
τευομένου μου ; Τίποτε εὐκολώτερον,
κύριε ὑπουργέ. Λάβετε τὸν κόπον νὰ με
συνοδεύσετε ὡς ἐκεῖ κάτω, εἰς τὴν ἄκρην
τοῦ κήπου. Δὲν πιστεύω νὰ χαλάσετε
μ’ αὐτὸ τὰ παπούτσια σας ! ‘Εκεῖ θὰ ἰδῆτε
μετ’ ἐκείνην τὴν φίλον μου Τιάρχον
ποῦ με περιμένει μετ’ ἐκείνης τοῦ ἀπέξω
ἀπὸ τὴν πόρτα. ‘Ελάτε ! θὰ ἰδῆτε μαζὶ
τοῦ κ’ ἕνα ξανθὸ κοριτσάκι ποῦ
εἶνε χαριτωμένο !

‘Ο Ροβίγος, τοῦ ὁποίου
ἡ διάθεσις εἶχε μεταβληθῇ ὀ-
ριστικῶς, προσέφερε τὸν βρα-
χιόνά του εἰς τὴν δούκισσαν
λέγων :

— ‘Εμπρός, κυρία· ἐν πά-
σι περιπτώσει θὰ εὐχαριστή-
θω πολὺ νὰ κάμω ἕνα μικρόν
περίπατον μαζὶ σας.

— Δόξα σοι ὁ Θεός ! ἀνέ-
κραξεν ἡ κυρία Σάν-Ζέν πε-
ριχαρῶς· βλέπω ὅτι δὲν εἰσθε
τόσο καλὸς ὅσο θέλετε νὰ φαί-
νεσθε !

Μόλις ἐφθασαν εἰς τὴν τα-
ράτσαν, ἡ ὁποία ἐβλεπε πρὸς
τὴν ὄθον τοῦ Σηκουάνα, πα-
ρετήρησαν κάτω εἰς τὸν δρό-
μον τὸν Τιάρχον καὶ τὴν Ζι-
νέτταν, καθισμένους ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου
πλησίον τῆς γιδαμαζῆς καὶ περιμένοντες
ὑπομονητικῶς κατὰ τὴν παραγγελίαν τῆς
κυρίας Σάν-Ζέν.

— ‘Ε! δὲν σας τὸ ἔλεγα ; ἀνέκραξεν
αὕτη θριαμβευτικῶς δεικνύουσα πρὸς τὸν
ὑπουργὸν τὸ εὐμορφὸν ἐκεῖνο σύμπλεγμα.
Δὲν εἶνε χαριτωμένα αὐτὰ τὰ παιδιὰ ;
Καὶ ποῦ νὰ ἰδῆτε ἀκόμη τί καλὰ γυ-
μνασμένες ποῦ εἶνε οἱ γίδες των ! Σὰς
βεβαίω, ὅτι εἰς ὅλην τὴν αὐλὴν τοῦ Αὐτο-
κράτορος δὲν ὑπάρχουν αὐλικοὶ τόσον
πειθῆνιοι ὅσον αὐτὰ τὰ ζῶα.

Καὶ πρὶν προσβῇ ὁ δούξ νὰ ἀπαντήσῃ,
ἡ κυρία Σάν-Ζέν ἤρχισε νὰ καλῇ τὸν
φρουρὸν τῆς θύρας :

— ‘Ε, σύ ! φρουρέ !... γρεναδιέρε !...
‘Ακουσ’ ἐδῶ !... φώναξε ἐκεῖνα τὰ παι-
διὰ ποῦ εἶνε ἐστὶ δρόμο — μπροστὰ εἰς τὴν
μύτη σου, ντέ, — καὶ φέρε μου τὰ ἐδῶ
μετ’ ἐκείνης των, μετ’ ἐκείνης καὶ μ’ ὅλα
τὰ μαραφέτια !

‘Ο στρατιώτης ἔσπευσε νὰ ἐκτελέσῃ
τὴν διαταγήν.

— Μά, κυρία μου, ἔχω εὐθύνην...

ΠΑΡΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ

ΞΑΝ ΜΑΞΕΩΝΟΙ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 280)

— Τὸ πρῶτ’ θὰ σ’ ἀναφέρω. ‘Ενα
μηνὰρ ἐ (‘) θὰ φᾶς· ἕνα μηνὰρ ἐ !

‘Οταν οἱ ἄνδρες πάλι ἐκοιμήθησαν, ὁ
δεκανεὺς ἤρθε ἐκεῖ ὅπου καθώμουν.

— Τί γίνεσαι ;

— Νά ! Χόντζας ! ‘Αφοῦ με ἐβαλες
στὸ... Μινὰρ ἐ !

— Μχ ! νὰ μάθης γινῶσι !

— Μπᾶ, δὲν με μᾶλει. Θὰ σ’ ἔχω
καὶ σένα συντροφία !..

— Ποῦ, στή φυλακή ;

— Ναί. Στὸ Μινὰρ ἐ δηλαδή. Δὲν
εἶσαι ἡ... « Ἡ μισέ ληνος ; »

‘Ητο τὸ παλαιὸν Διαπλάσιον ψευ-
δώνυμον τοῦ δεκανεὺς μου...

Τὸ Κεντρί μας ὡς ἐφεδρος.

κ. Ξενοπούλου, πῆγα μ’ ἕναν πατριώτη
μου στὸ θέατρο. Θερμὸταίρι ἐπαρχιώτη.
‘Επαναστὰτὴ ἀληθινό. Τὸ ἔργο ὠραῖο
καὶ τοῦ ἄρεσε.

— Τέτοιο ὠραῖο ἔργο γιὰτὶ νὰ τὸ
δώσῃ μυστικὰ ὁ κ. Ξενοπούλος ;

— Θὰ εἴνε τὰ « Μικρὰ τοῦ Μυ-
στικὰ » φαίνεται !

Εἶμεθα μαζὶ εἰς τὴν « Διάπλαιν »
συνδρομηταὶ καὶ ἐγγελασμε μετ’ ἐκεί-
νης λαμποῦρι.

‘Ολη τοῦ ὅπως τὴν ἐκ τοῦ ἔργου εὐ-
χαρίστησι, ἐκεῖνη τὴ βραδεία, τοῦ τῆ
χάλας ἕνα ταῖοειδὲς καπέλλο μῖας
κοντούλας μετ’ ὀλίγη φυσιογνωμία καὶ
μαῦρα μάτια, κατὰμαυρα ὡς καλαμα-
τιανὲς ἐλγές. Ἦταν κορίτσι κάποιου
ἀντισυνταγματάρχου, ἂν δὲν ἀπατάμαι,
καὶ εἶχε ἐρῶν φαμηλικῶς στὸ θέατρο.

‘Ο φίλος μου περιστρέφετο καταστε-
νοχωρημένος.

— Αὐτὸ τὸ καπέλλο ! αὐτὸ τὸ κα-
πέλλο ! Θὰ κάμω ἐπεισόδιο, δὲν κρα-
τοῦμαι ! Θὰ κάμω ἐπεισόδιο.

Τὸν ἐκράτησα ὅσο μποροῦσα. Στὸ
διάλειμμα ἐπρόσεξα περισσότερον τὴ δε-

(*) Φράσις των στρατιωτῶν σημαίνουσα
μηνιαίαν φυλάκισιν.

σποινίδα. Μιλοῦσε μ’ ἕναν ἄγιο γιὰ τὸν
Φαίδωνα ἐνθουσιασμό. Λαμποκοποῦσε
ἀπὸ τὴν χαρὰ τὸ πρόσωπό της, γιὰ τοῦ
ἔργου τὴν ἐπιτυχία τὴ μεγάλην. Κάθε
χειροκρότημα καὶ καρδιοχτύπι φαίνετο
νὰ εἴνε γι’ αὐτή. Καὶ τὴν χαρὰ της τὴ
μεγάλῃ τὴ μετέδωκε καὶ στοὺς δικούς
της, καὶ στὸν πατέρα της, ποῦ πῆγε εἰς
τὸ παρασκήνιο νὰ συγχαρῇ τὸν συγγρα-
φέα...

‘Ο φίλος μου ἐστρηφογύριζε ἀπάνω εἰς
τὸ καθίσμα.

— Θὰ τὸ ἐσχίσω ! Θὰ κάνω ἐπει-
σόδιο. Δὲν ἤρθα γ’ ὅ ἐδῶ γιὰ νὰ ἰδῶ
καπέλλα.

Τοῦ ἀρπάξω τὸ χέρι δυνατόν.

— Δὲν θὰ κἀνῃς τίποτε ! Τὸ κορίτσι
αὐτὸ εἶνε ὑπὸ τὴν προστασία μας ! Εἶνε
δικό μας, σὺν τοῦ σπιτιοῦ μας κορίτσι,
εἶνε τῆς « Διαπλάσεως » αὐτὸ κορίτσι !..
Εἶνε ἱερό... ἀδελφὴ, ὅπως εἶπα μυ-
στικὰ τὰ σωματεῖα !

Καὶ ὁ φίλος ἐκείνος καὶ δὲν ξαναπα-
ρεπονθήθη !..

Αὐτὰ ἤθελα νὰ σοῦ γράψω « Διάπλα-
σις » βιαστικὰ-βιαστικὰ, ἐδῶ ποῦ κάθο-
μαι !

Τί εἶσαι ποῦ σὲ ἀγαποῦνε τόσο τὰ
παιδιά σου !

Μὴ εἶσαι τοῦ καλοῦ παραμυθιοῦ ἢ
Μάγισσα ;

Τὸ παλιὸ σου
ΚΕΝΤΡΙ

ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΠΡΟΣ ΤΙΜΗΝ
ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Τὸν παρελθόντα Μάιον, εἰς τὴν Νάν-
την τῆς Γαλλίας ὅπου ἐγεννήθη ὁ Ἰού-
λιος Βέρν, ἀπεκαλύφθη μετὰ πομπῆς
μνημεῖον ἱδρυθὲν πρὸς τιμὴν του. Ἦδη
τὸ προηγουμένον ἔτος τὴν αὐτὴν τιμὴν
πρὸς τὴν μνήμην του εἶχε κάμῃ ἡ Ἀ-
μιέννη, ἡ πόλις εἰς τὴν ὁποίαν ὁ μέγας
μυθιστοριογράφος διέμεινε πολὺν καιρὸν
καὶ ἀπέθανε. Φυσικὸν λοιπὸν ἦτο νὰ τὴν
μνηθῇ καὶ ἡ ἰδιαίτερα πατρίς του, ἡ
ὁποία τῷ ἐνέπνευσε τὸν ἔρωτα πρὸς τὰ
θαλασσινὰ πράγματα καὶ πρὸς τὰ τα-
ξείδια.

Τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ ἐν Νάντῃ μνη-
μείου εἶχον οἱ μαθηταὶ τοῦ ἐκεῖ Λυκείου
(Γυμνασίου), οἱ ὅποιοι συνέταξαν μῖαν
θερμὴν ἐγκύκλιον καὶ τὴν ἀπέστειλαν εἰς
ὅλα τὰ Σχολεῖα τῆς Γαλλίας, καλοῦν-
τες καὶ μαθητὴν νὰ προσφέρῃ « τόσα
πεντάλεπτα, ὅσα μυθιστορήματα τοῦ με-
γάλου Νανταίου εἶχεν ἀναγνώσῃ ».

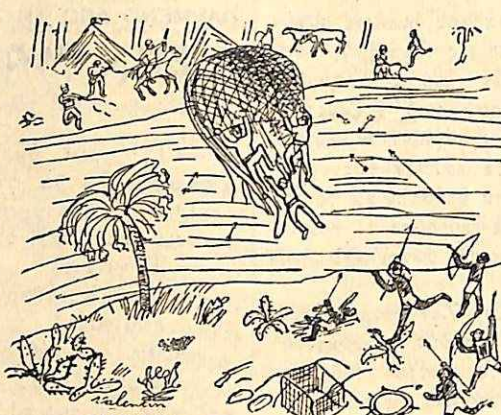
Χάρις εἰς τὰ πεντάλεπτα τῶν Γάλ-
λων μαθητῶν, οἱ ὅποιοι συνεσέφεραν
ἐνθουσιωδῶς, καὶ εἰς ἄλλας τινὰς προ-
φοράς θαυμαστῶν, κατωρθώθη νὰ κατα-

σχευασθή το μνημείον, — σεμνὸν ἔργον τοῦ γλύπτου Γεωργίου Μπαρῶ, ἀπλοῦν ἀλλ' ἀντάξιον τοῦ 'Ιουλίου Βέρν, — καὶ νὰ στηθῇ εἰς τὸν Βοτανικὸν Κήπον τῆς Νάντης.

Ἴδου πῶς τὸ περιγράφει ὁ ἀνταποκριτῆς ἐνὸς γαλλικοῦ περιοδικοῦ :

Ἐπὶ ὑψηλῆς μαρμαρίνης στήλης ἐγείρεται χαλκίνη ἡ προτομὴ τοῦ 'Ιουλίου Βέρν. Ὁ συγγραφεὺς κυττάζει μακρὰν, μὲ ἡμικλειστοὺς ὀφθαλμούς, ὡς ἐὰν ἤθελεν ἀκόμη νὰ ἐξιχνιάσῃ μυστήρια τοῦ μέλλοντος. Τὸ σύνολον τοῦ προσώπου ἔχει μίαν εὐγενῆ ἔκφρασιν ἀγαθότητος καὶ ρεμβασμοῦ. Παρὰ τὴν βάσιν τοῦ μνημείου ἐν ἀγοράν καὶ ἓνα χοριτσάκι κρατοῦν ἀνοικτὸν ἐπὶ τῶν γονάτων των ἓν

σμός ἐξαφνικὸς καὶ ἀπειρος κα- νείς ἀπὸ τοὺς νεα- ροὺς ἀναγνώστας δὲν ἀμφέβαλλε περὶ τοῦ δυνατοῦ τῆς ναυπηγήσεως ἐνὸς Ναυτίλου οὐτε περὶ τῆς ὑ- πάρχουσας τοῦ πλοι- ἀρχου Νέμου. Οἱ ὅριμοι ἄνδρες καὶ οἱ σοφοὶ ἠρεσέθη- σαν νὰ μειδιά- σουν... Πολὺ γρή- γορα ὅμως ἤναγ- κάσθησαν καὶ αὐ-

ΠΡΟΣΒΟΛΗ ΥΠΟ ΑΓΡΙΩΝ
(Πέντε ἑβδομάδες ἐν ἀεροστάτῳ)

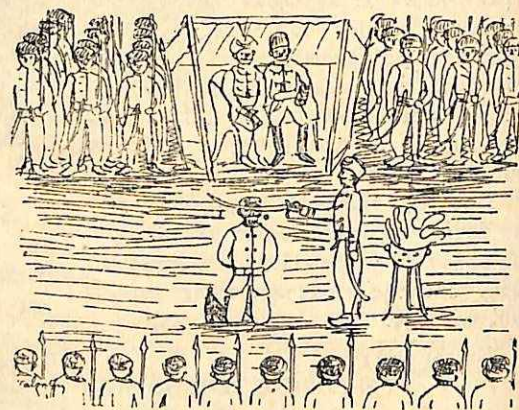
κεανοῦ, τὰ δρα- ματα τῆς θαλάσ- σης καὶ τῶν ναυα- γίων. Ὁ Μιχα- ῆλ Στρογγῶφ μᾶς γνωρίζει τὸν σίθηριακὸν κόσ- μον, τὰς ἀπεράν- τους τοὺς στέπας καὶ τὰς ἀφαντά- στους τραγωδίας του.

Οὕτω κάθε βι- βλίον τοῦ Βέρν: «Τὰ τέκνα τοῦ πλοιάρχου Γράντ», «Ρωβύ-

ρος ὁ Κατακτητής», «Ἀπὸ τῆς Γῆς εἰς τὴν Σελήνην», «Ταξίδιον εἰς τὸ κέντρον τῆς Γῆς», «Ὁ ἱατρὸς Ὁξ», «Ἡ Χώρα τῶν Μηλωτῶν», «Ὁ Δεκαπενταετής Πλοίαρχος», «Ἡ Σφιγὲς τῶν Πάγων» κτλ. κτλ. ἐνέχει ἓν διδάγμα ἐνῶ συγ- χρόνως τέρπει καὶ γοητεύει.

Ὡς ἐν τούτῳ ὁ 'Ιούλιος Βέρν εἶνε ὁ κατ' ἐξοχὴν συγγραφεὺς τῆς νεολαίας, ὁ ἰδανικὸς παιδαγωγός.

Ἀλλὰ δὲν περιορίζεται εἰς τὸ νὰ διδῇ τερπνὰ μαθήματα, εἰς τὸ νὰ καθιστᾷ τὴν

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ
(Μιχαὴλ Στρογγῶφ.)

γνωρίσῃ τὸς χώ- ρας, διὰ νὰ μάθῃ τόσα ἔθνη καὶ ἔθιμα!

Ὅλα τὰ θαυμά- σια τῆς ἀεροπλο- ῖας ἐξηγουῦνται εἰς τὸ μυθιστόρημα «Πέντε ἑβδομάδες ἐν ἀεροστάτῳ». Τὸ ταξίδιον τοῦ Ναυ- τίλου μᾶς ἐξοικειό- νει μὲ τὰς λαμπρό- τητας τῶν θαλασ- σίων βυθῶν. Αἱ σε- λίδες τῆς Μυστή- ριῳ δούσε Νήσου μᾶς ἀποκαλύπτουν τὰ πόκρυφα τοῦ Ὠ-

γεωγραφίαν, τὴν γεωλογίαν, τὴν φυσι- κήν, τὴν χημείαν, κτλ. τόσον ἐλκυστι- κὰς ὡς καὶ τὰ δραματικώτερα διηγή- ματα. Ὁ 'Ιούλιος Βέρν εἶνε συγχρόνως καὶ ποιητής, δικαίως δὲ ἐπωνομάσθη «Ὁμηρος τῆς νεολαίας».

Διότι ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ζωντανεύῃ τὰ πλάσματα τῆς φαντασίας του. Κάθε πρόσωπον τῶν μυθιστορημάτων του εἶνε ἀληθινός, πραγματικὸς ἄνθρωπος, καὶ εἶνε εὐκολὸν νὰ ἀναπαραστήσῃ κανεὶς τοὺς κυριώτερους τοὺς ἥρωας: Τὸν μεθοδικὸν καὶ ἀτρόμητον ἐκείνον Φιλέαν Φόγγ, τὸν μελετηρὸν πλοίαρχον Νέμον, τὸν πολυ- μῆχανον ρεπόρτερ Γεδεὼν Σπίλλετ, τὸν ὑπομονητικὸν ἀστυνόμενον Φίξ, τὸν ἀδά- μαστον καὶ ὑπερήφανον Ρωθύρον τὸν Κα- τακτητὴν, τὸν ἥρωϊκὸν Μιχαὴλ Στρογ-

γῶφ, τὸν κωμικὸν ὑπηρετὴν Πονηρίδην, κτλ. κτλ. Ὅλ' αὐτὰ τὰ πρόσωπα εἶνε ζωγραφισμένα τόσον σαφῶς, τόσον ἀκρι- βῶς, ὥστε νομίζει κανεὶς ὅτι τὰ ἐγνώρι- σεν, ὅτι εἶνε συγγενεῖς του ἢ φίλοι του.

Καὶ δι' αὐτῶν ὁ 'Ιούλιος Βέρν μᾶς διδὲι τὰ ωραιότερά του μαθήματα. Οἱ ἥρωές του εἶνε τῶντι ἄνθρωποι ἐνεργη- τικοί, δραστήριοι, τολμηροί, ριψοκίνδυ- νοι. Ἔχουν πάντοτε νέας ιδέας, πηγαί- νουν ἐμπρὸς καὶ τίποτε δὲν τοὺς τρομά- ζει, δὲν τοὺς ἀναχαιτίζει. Εἰσχωροῦν εἰς χώρας ἀγνώστους, εἰς τὰ βάθη τῶν θαλάσσων, εἰς τοὺς κρατήρας τῶν ἡφαι- στείων, εἰς τὰς πολιτικὰς ἐρήμους, εἰς τὰς ἀχανεῖς ἐκτάσεις τοῦ ἀέρος, μὲ θαυ- μαστὴν σταθερότητα, μὲ ἀκατανίκητον ψυχραιμίαν καὶ συγχρόνως μ' εὐδιαθεσίαν μοναδικήν. Ὑποβρύχια, ἀερόστατα, σφαίρας τηλεβόλου ποῦ φθάνουν ὡς τὴν σελήνην, τὰ πάντα διευθύνουν, χειρίζον- ται καὶ χρησιμοποιοῦν μὲ μίαν ἀφοδίαν ἀπαραδειγματίστον. Εἶνε πλοηγοί, ὁδη- γοὶ καὶ κυβερνήται ἀτρόμητοι, ἀληθινοὶ πρόδρομοι ἐκείνων τοὺς ὁποίους βλέπο- μεν εἰς τὰς ἡμέρας μας νὰ κάμνουν τοὺς ὑπερανθρώπους ἄθλους τοὺς ὁποίους γνωρίζετε.

Ὁ 'Ιούλιος Βέρν, ὁ μέγας μυθιστο- ριογράφος - ἐπιστήμων, ὑπῆρξε λοιπὸν καὶ ὁ μέγας διδάσκαλος τῆς δράσεως. Ἀναριθμητοὶ εἶνε οἱ περιηγηταί, οἱ ἐξε- ρευνηταί, οἱ ἀερόναυται, τοὺς ὁποίους

ἐμόρφωσε διὰ τῶν ἔργων του. Εἰς τοὺς Γάλλους μάλιστα, οἱ ὅποιοι δὲν ἐφημί- ζοντο πρὶν ὡς τολμηροὶ ταξιδιωταί, ἐνέ- τωρ τῆς Γερμανίας ἐτίμα, ὡς ἔγραφεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ 'Ιουλίου Βέρν «τὸ αἶ- σθημα ἐκείνο τὸ ὁποῖον μᾶς ὁδηγεῖ πάν- τωτε πρὸς τὸ μέλλον».

Τὸ περίεργον εἶνε ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὁ ὁποῖος ἔγραφεν αἰωνίως ταξεί- δια, δὲν ἐταξίδευσε σχεδὸν διόλου. Τὰ μυθιστορήματά του ἤρπεν ἀπὸ τὰ βιβλία τῶν περιηγητῶν καὶ ἀπὸ τὴν φαντασίαν του. Ὅταν ἦτο νέος ἐταξίδευσε ὀλί- γον. Ἐπειτα ὅμως ἐγκατεστάθη εἰς τὴν Ἀμιένην, ὅπου ἔζησε τὴν ἡσυχοτέραν ζωὴν τοῦ κόσμου. Ἐνα σπιτάκι, ἓνας κήπος, ἓνας μικρὸς κύκλος συγγενῶν καὶ φίλων ἦσαν ἀρκετοὶ διὰ τὴν εὐτυχίαν του. Ἡ μόνη του διασκέδασις ἦτο νὰ πηγαίνῃ κάπου-κάπου εἰς τὸ θέατρον, — ὅπου δὲν ἔμενε ποτὲ ὡς τὸ τέλος τῆς παραστάσεως, — καὶ συχνότερα νὰ ψαρεύῃ μὲ ἀγκίστρι. Μίαν ἡμέραν, ἓνα τάγμα στρατοῦ ἐπερνοῦσεν ἀπὸ τὴν Ἀμιένην. Ἐξάφνα, εἰς τὴν γωνίαν τοῦ δρόμου, ἐφάνη ἓνας ἄνθρωπος ἀπλοῦστατα ἐνδε- δυμένος, κρατῶν τ' ἀλιευτικὰ του σύρρα καὶ βαδίζων ἀφηρημένος, χωρὶς νὰ προ- σέχῃ εἰς τίποτε. Ἦτο ὁ 'Ιούλιος Βέρν. Ὁ ταγματάρχης τὸν ἀνεγνώρισεν. Ἀντή- χησεν ἀμέσως μία διαταγή. Οἱ στρατιῶ- ται ἐσταμάτησαν καὶ παρουσίασαν τὰ ὅπλα, οἱ αξιωματικοὶ ἐχαιρέτησαν μὲ τὰ ξύφη, καὶ ὁ 'Ιούλιος Βέρν ἐπέραςε.

ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝ

πνευσε τὸν ἔρωτα τῶν μεγάλων ταξεί- διων καὶ ἤρπεν τοὺς ὁρίζοντας των. Ἡ ἐπίδρασις του ἄλλως τε εἶνε αἰ- σθητὴ καὶ πέραν τῶν ὁρίων τῆς πατρίδος του, καὶ γενικῶς ἀπὸ ὅλους τοὺς πολι- τισμένους λαοὺς θεωρεῖται ὡς ὁδηγὸς καὶ εὐεργέτης. Τοῦτο ἐφάνη κατὰ τὸν θάνα- τόν του. Συλλυπητήρια τηλεγραφήματα ἐφθασαν ἀπὸ πᾶσαν γωνίαν τῆς γῆς, καὶ μετὰ αὐτῶν ὑπῆρχεν ἓν μὲ τὴν ὑπο- γραφήν: Γουλιέλμος, Αὐτοκρά- τωρ καὶ βασιλεὺς. Ὁ αὐτοκρά-

τωρ τῆς Γερμανίας ἐτίμα, ὡς ἔγραφεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ 'Ιουλίου Βέρν «τὸ αἶ- σθημα ἐκείνο τὸ ὁποῖον μᾶς ὁδηγεῖ πάν- τωτε πρὸς τὸ μέλλον».

Τὸ περίεργον εἶνε ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὁ ὁποῖος ἔγραφεν αἰωνίως ταξεί- δια, δὲν ἐταξίδευσε σχεδὸν διόλου. Τὰ μυθιστορήματά του ἤρπεν ἀπὸ τὰ βιβλία τῶν περιηγητῶν καὶ ἀπὸ τὴν φαντασίαν του. Ὅταν ἦτο νέος ἐταξίδευσε ὀλί- γον. Ἐπειτα ὅμως ἐγκατεστάθη εἰς τὴν Ἀμιένην, ὅπου ἔζησε τὴν ἡσυχοτέραν ζωὴν τοῦ κόσμου. Ἐνα σπιτάκι, ἓνας κήπος, ἓνας μικρὸς κύκλος συγγενῶν καὶ φίλων ἦσαν ἀρκετοὶ διὰ τὴν εὐτυχίαν του. Ἡ μόνη του διασκέδασις ἦτο νὰ πηγαίνῃ κάπου-κάπου εἰς τὸ θέατρον, — ὅπου δὲν ἔμενε ποτὲ ὡς τὸ τέλος τῆς παραστάσεως, — καὶ συχνότερα νὰ ψαρεύῃ μὲ ἀγκίστρι. Μίαν ἡμέραν, ἓνα τάγμα στρατοῦ ἐπερνοῦσεν ἀπὸ τὴν Ἀμιένην. Ἐξάφνα, εἰς τὴν γωνίαν τοῦ δρόμου, ἐφάνη ἓνας ἄνθρωπος ἀπλοῦστατα ἐνδε- δυμένος, κρατῶν τ' ἀλιευτικὰ του σύρρα καὶ βαδίζων ἀφηρημένος, χωρὶς νὰ προ- σέχῃ εἰς τίποτε. Ἦτο ὁ 'Ιούλιος Βέρν. Ὁ ταγματάρχης τὸν ἀνεγνώρισεν. Ἀντή- χησεν ἀμέσως μία διαταγή. Οἱ στρατιῶ- ται ἐσταμάτησαν καὶ παρουσίασαν τὰ ὅπλα, οἱ αξιωματικοὶ ἐχαιρέτησαν μὲ τὰ ξύφη, καὶ ὁ 'Ιούλιος Βέρν ἐπέραςε.

ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

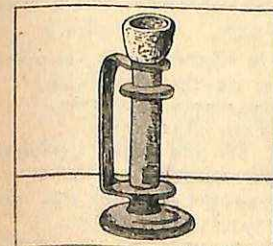
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Περίεργον μηχανήμα

Τὸ μηχανή- μα τοῦτο ἐ- πενοήθη τῷ 1820 ὑπὸ τι- νος ὀνομαζο- μένου Σμα- λεϊντερ, καὶ τῷ ἐξηρσίμειε διὰ νὰ κάμνῃ σκιαγραφεῖας. (σιλουέτες.) Τὸ ἀναμμένον κηρίον ἐπρό- βαλε τὴν σκιὰν τοῦ προσώπου ἐπὶ λευ- κοῦ πίνακος, ὁ δὲ ζωγράφος ἠκολούθει πιστῶς τὰς γραμμὰς τῆς προβαλλομέ- νης σκιᾶς καὶ ἐπετύγχανεν οὕτω μίαν σκιαγραφίαν καταπληκτικῆς ὁμοιότητος.

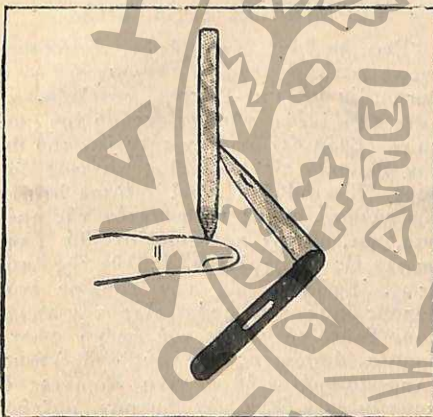
Ἀρχαῖος λύχνος

Ὁ λύχνος αὐτὸς ἀνευρέ- θη ἐσχάτως εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης παρὰ τὰς ἀκ- τὰς τῆς Συ- ρίας. Εἶνε ἀρ- χαιοτάτος, δι-

ατηρεῖται λαμπρά, ἐπὶ πλέον δὲ κοσμεῖ- ται καὶ ἀπὸ ἓνα ωραιότατον καὶ λεπτό- τατον σπόγγον, ὁ ὁποῖος ἐκόλλησεν ἐπάνω του ὅταν ὁ λύχνος εὐρίσκειτο, — ποῖος εἰξεύρει πόσους αἰῶνας! — εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης.

Παίγνιον ἰσορροπίας

Πῶς ἡμπορεῖτε νὰ στήσετε ὀρθίον, μὲ τὴν μύτην πρὸς τὰ κάτω, ἓνα μολύβι ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ δακτύλου σας, εἰς εὐσταθὴ ἰσορροπίαν; Ἀνοίγετε ἓνα σουγιάν εἰς σχῆμα γω-

νίαν, καρφώνετε τὴν λεπίδα εἰς τὸ ξύλον τοῦ μολυβίου, καὶ στήνετε τὸ ὅλον ὅπως δείχεται ἢ εἰκὼν.

Πρόβλημα

1	2	3	4
5	6	7	8
9			

Ἴδου οἱ ἀριθμοὶ 1—9. Νὰ τοὺς το- ποθετήσετε οὕτω πῶς, ὥστε νὰ ποτελοῦν δύο προσθέσεις μὲ γενικὸν ἀθροισμα 100.

Δήλωσις: — Αἱ λύσεις εἶνε δεκταὶ κατὰ τοὺς γνωστούς ὅρους.

Λύσις τοῦ Προβλήματος τοῦ 23ου φυλλαδίου

4	1	4
1		1
4	1	4

Ἴδου πῶς θὰ τοποθετηθοῦν τὰ ὑπόλοιπα 20 μῆλα ὥστε νὰ ἔχωμεν πάλιν παντοῦ ἀθροισμα 9.

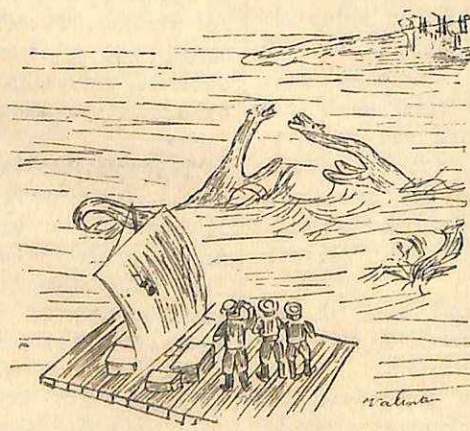
ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΒΥΘΟΝ
(Εἴκοσι χιλιάδες λεῖψαι ὑπὸ τὰς θαλάσσας.)

βιβλίον τοῦ 'Ιουλίου Βέρν καὶ τὸ φυλλο- μετροῦν μὲ ζωηρότατον ἐνδιαφέρον.

Τὸ χαριτωμένον αὐτὸ σύμπλεγμα δὲν εἶνε μόνον ἐν σύμβολον, μία τιμητικὴ ἐκ- δήλωσις τῆς νεολαίας πρὸς τὸν 'Ιούλιον Βέρν· εἶνε ἡ ἀναπαράστασις μιᾶς πραγ- ματικότητος, μιᾶς ἀληθείας, καὶ θὰ εἶνε ἐφ' ὅσον θὰ ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον παιδία τρελλαινόμενα διὰ περιπετείας, νεαροὶ φαντασάι τὰς ὁποίας θὰ θέλγουν αἱ διηγήσεις ταξιδιωτικῶν περιπετειῶν καὶ θὰ γοητεύουν τὰ θαυμάσια τῆς Ἐπι- στήμης.

Τὰ παιδία ἐδόξα- σαν τὸν 'Ιούλιον Βέρν· ἀλλ' ἐκτὸς αὐτῶν, τὰ ὅποια δισκίδασε μὲ τὰς ἀνεξαντλήτους ἐπι- νοήσεις του, ὁ μέ- γας συγγραφεὺς ἔ- καμε καὶ τοὺς με- γάλους νᾶσσεφθοῦν.

Ὅταν ἐξεδόθη τὸ μυθιστόρημα «Εἴκοσι χιλιάδες λεῖψαι ὑπὸ τὰς θα- λάσσας», τὰ θρα- νία τῶν σχολείων ἐκυρίευσεν θαυμα-

Η ΥΠΟΓΕΙΟΣ ΘΑΛΑΣΣΑ
(Ταξίδιον εἰς τὸ κέντρον τῆς Γῆς.)

Ίδε τον 'Ο-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή
του, Κεφ Β

ΞΕΝΟΙΑΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ

Μου είχαν εμπιστευθή, εκείνη την ή-
μέρα τη μικρή μου άνεπιούλα, και όλοι
είχαν φύγει από το σπίτι. 'Η μικρούλα
έτρεχε με γέλια, όταν εξαφνα έπεσε και
κτύπησε το πόδι της. Την πήρα στην
αγκαλιά μου και με χάρια και ύποσχέ-
σεις την έκαμα να παύση τα κλάμματα.
Γρήγορα παρηγορήθη και άρχισε πάλι
τα γέλια και τα παιγνίδια. 'Επαιξα
μαζί της, όταν κάποιος ήλθε και μου ά-
νγγειλε κάτι τί πολύ λυπηρόν, που έ-
κλαψα χωρίς να μπορώ να κρατηθώ.
'Αμέσως ή άνεπιούλα μου άφισε τα παι-
γνίδια της, ήλθε κοντά μου, μ' αγκά-
λιασε με τα χεράκια της, και μου έλεγε
απαράλλακτα όπως της έλεγα εγώ πρίν.
'Μην κλάις, κοκκίνα μου, θά σου περάση
το πόδι σου γρήγορα και νά δής τί ό-
ραία παιγνίδια πού θά παίξουμε' θά σου
δώσω και ένα μισκότο και πολλά γλυ-
κά. Σου πέρασε τώρα, αϊ ;

'Αγκάλιασα τη μικρούλα και σκούπισα
γρήγορα τα μάτια μου, γιατί έσκέφθηκα,
πως δεν πρέπει να δείχνω με στά τόσο
μικρά πλασματάκια. πώς είνε και άλλες
λύπες στον κόσμο από τους πόνοους τοί
ποδιού ή του χειριού, και πως όφείλωμε
νά τους παρατείνωμε όσο πιδ πολύ μπο-
ρούμε αυτά τα λίγα άμέριμνα χρόνια της
ζωής των.

Ξανθή Μουσμή

ΜΙΑ ΠΑΡΟΙΜΙΑ

«Επ' ό γάιδος τον πετεινό κεφάλι»

Μιά φορά κι έναν καιρό, τότε 'που
όμιλούσαν και τα άλλα ζώα, μέσα εις
ένα καταπράσινο λειβάδι έξη εύτυχημέ-
να ένας κάποιος μαύρος γαϊδαρέλος, τον
οποίον οι άλλοι γείτονες ώνόμαζαν Πε-
τράκη.

'Ο Πετράκης - φυσικά - άλλην έργα-
σία δεν είχε πωρά νά σηκώνη τα λαχα-
νικά του κύρ-Θωμά κάθε πρωί και νά τα
πηγαίνη στην αγορά. 'Επειτα όλη την
ήμέρα ήτο έλεύθερος.

'Ενα βράδυ ήκουε, 'ξαπλωμένος κάτω
από μίαν συζιά, την άηδόνα που έκέ-
λάδει το καλλίτερό της τραγουδι.

'Εξαφνα νά σου και παρουσιάζεται
από τον φράκτι του κήπου ό κοκκινο-
σκούφης - ό πετεινός της γειτονιάς - με
τάς άξιοτίμους κυρίας του, αϊ όποια τον
ήκολούθουν.

'Ο κοκκινοσκούφης έσκαπτε κάποτε-
κάποτε με το δάμφος του κι εφάναζε
της κόττες του νά φάγουν.

'Ο Πετράκης τό παρετήρησε και δεν
ήμπόρεσε νά κρατηθί. Λέγει λοιπόν με
είρωνεία 'στον φίλο του κοκκινοσκού-
φη :

— 'Α, γέρο-γείτονα, πόσο κουτός είσαι.
Νά κοπιάζης εσύ και νά τρώγουν ή κότ-
τες σου ! Τέτοια κεφάλια δυστυχημένε
έχεις !

— Φίλε μου, άπαντί ό κοκκινοσκού-
φης με εύγενέστατον τρόπον, εγώ είμαι

κουτός. Δεν πιστεύω όμως ότι ή ιδική
σου κεφάλια είνε μικρότερη από την
ιδική μου.

'Ο Πετράκης ό όποιος ποτέ δεν έσυλ-
λογίσθη έως τότε πόσο ήτο τό κεφάλι
τον έφυγε έντροπιασμένος.

— 'Ηκουσα, λέγει, μία φορά από τον
πάππον μου ότι ό κύρ-Θωμάς έχει ένα
πράγμα, πού τό λέγουν «καθρέπτη». Κι
έκει μέσα βλέπει κανείς τον έαυτό του.
Λοιπόν έκει ! — Και άμ' έπος άμ' έργον.

Μόλις όμως παρουσιάσθη στον καθρέ-
πτη του κύρ-Θωμά, και είδε ένα τόσο
πελώριο κεφάλι, μπά ! έκαμε 'κι' είπα
τόν πετεινό «κεφάλια !»

Αϊγειςος

ΧΑΡΙΣΜΑ ΣΟΥ

Τελείωσε ό Τάκης τό σχολείο

— έμαθε έκει τόσα πολλά... —

ήθέλησε λοιπόν νά δείξη

πόσο σοφός έγινε πιά

'Όταν καθήσαν στο τραπέζι,

« — Μαμπά μου - λέγει - εσύ θαρρείς

πως είν' στο πιάτο δύο μπριζόλες ;

άλλ' είνε τρεις και θά τό ίδης.

Μία αυτή 'κι' ή άλλη... δύο !

Μ' άπλούστατα' την μιá μπορώ

νά βάλω μεταξύ των δύο,

και τρεις νά γίνουν στο λεπτό ! »

Κι' είπε ό μαμπάς : « 'Αν είν' αλήθεια,

τη μιá θά πάρη ή μαμπά σου,

τη δεύτερη θά πάρω εγώ,

κι' ή τρίτη, άς μείνη χάρισμά σου. . . »

('Εκ του 'Αγγλικού)

'Αγγελος Αύγερινός

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΗΜΙΤΗΣ

'Ενα παιδάκι έννέα έτών, τό όποιον
έγινε κατόπιν μεγάλος συγγραφέας, — ό

Bernardin de Saint-Pierre, — συνέλαβε κά-
ποτε την ιδέαν νάποχαιρέτηση τον κό-
σμον. 'Ενόμιενε ότι την εύτυχίαν του θά

την εύρισκεν εις τό βάθος κανενός δά-
σους. 'Ενα ώραίον πρωί έγένεμισε λοιπόν

τόν σάκκον του με τό φαγητόν της ήμέ-
ρας, και, με την πρόφασιν ότι θά έπή-
γαινε εις τό σχολείον, έξήλθε της πό-

λεως. 'Εφθασεν εις την είσοδον ενός
δάσους όπου ένα θυάμι είχε τάς πηγάς

του. Τούτο τό μέρος του έφάνη σωστή
έρημία. άπόρσιτος εις τους άνθρώπους.

'Αποφασισμένος δέ νά γίνη έρημίτης έ-
κρύφθη έκει όλην την ήμέραν, μαζεύον
άνθη και άκούον τό ήσμα των πτηνών.

'Εν τούτοις ό ήλιος έκλινε προς την
δύσιν του και ό έρημίτης μας άπεφάσε

νά κοιμηθί εις την γλόην υπό τους κλά-
δους ενός δένδρου. 'Αλλ' ίδού αίφνης ή

νταντά του παρουσιάζεται εις τό άκρον

της πεδιάδος, κράζουσα τον μικρόν με

μεγάλας φωνάς. Προς στιγμήν εκινήθη
νά φύγη και νά κρυφθί εις τά δένδρα,
άλλ' εις την θέαν της πωχής εκείνης
κόρης, ή όποία έκλαιγε διά την άπό-
λειάν του, επέστρεψε πάραυτα προς αυ-
τήν, έρρίφθη εις την άγκάλην της και
ήρρισε νά κλαίη.

'Όταν της ώμολόγησε ότι έφοβέτο νά
έπιστρέψη, εκείνη προσεπάθησε νά τον
ένθαρρύνη, ύποδείξασα συγγόνους την
άμχανιάν εις την όποιαν περιήλθον οι
γονείς του, μη βλέποντες αυτό νά έπι-
στρέψη. Τού είπεν ότι έπήγεν εις την

γειτονειάν, κατόπιν έγύρισε την πόλιν,
έπειτα έξω τά χωριά, και τέλος άπ' έδω
και έκει ζητούσα πληροφορίας, κατώρ-
θως νά εδρή την όδόν την όποιαν ήκο-
λούθησε...

'Όμιλούσα τοιουτοτρόπως, και με χίλιες δύο άλλας θωπείας, κατώρ-
θως νά τον πείση νά λημονήση την
ιδέαν του και νά έγκαταλείψη τό ερημη-
τήριόν του.

('Εκ του 'Ιταλικού)

Γοργόφτερη Νίκη

('Εκ του 'Ιταλικού)

Γοργόφτερη Νίκη

Γοργόφτερη Νίκη

Γοργόφτερη Νίκη

Γοργόφτερη Νίκη

Γοργόφτερη Νίκη

Γοργόφτερη Νίκη

Γοργόφτερη Νίκη

Γοργόφτερη Νίκη

Γοργόφτερη Νίκη

Γοργόφτερη Νίκη

Γοργόφτερη Νίκη

Γοργόφτερη Νίκη

Γοργόφτερη Νίκη

Γοργόφτερη Νίκη

Γοργόφτερη Νίκη

Γοργόφτερη Νίκη

Γοργόφτερη Νίκη

Γοργόφτερη Νίκη

Γοργόφτερη Νίκη

Γοργόφτερη Νίκη

Γοργόφτερη Νίκη

Γοργόφτερη Νίκη

Γοργόφτερη Νίκη

Γοργόφτερη Νίκη

Γοργόφτερη Νίκη

Γοργόφτερη Νίκη

Γοργόφτερη Νίκη

Γοργόφτερη Νίκη

Γοργόφτερη Νίκη

Γοργόφτερη Νίκη

Γοργόφτερη Νίκη

Γοργόφτερη Νίκη

Γοργόφτερη Νίκη

Γοργόφτερη Νίκη

Γοργόφτερη Νίκη

Γοργόφτερη Νίκη

Γοργόφτερη Νίκη

Γοργόφτερη Νίκη

Γοργόφτερη Νίκη

Γοργόφτερη Νίκη

Γοργόφτερη Νίκη

Γοργόφτερη Νίκη

Γοργόφτερη Νίκη

Γοργόφτερη Νίκη

Γοργόφτερη Νίκη

Γοργόφτερη Νίκη

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 122^{ος}

Λύσεις Πνευματικών 'Ασκήσεων εξ όσων
θά δημοσιευθόν εις τα φυλλάδια της
'Διαπλάσεως' των μηνών Αύγου-
στου, Σεπτεμβρίου, 'Οκτω-
βρίου και Νοεμ-
βρίου 1910.

'Από του προσεχούς 36ου φυλλαδίου (και
όχι από του σημερινού ως κατά λάθος είπα-
μεν εις τό προηγούμενον) άρχίζει ό νέος Δια-
γωνισμός προς εύρεσιν των λύσεων των
Πνευματικών 'Ασκήσεων.

'Όσοι εκ των έχόντων ψευδώνυμον έγκρι-
μένον διά τό 1910 έπιθυμούν νά διαγωνισθόν,
οφείλουν νά προμηθευθόν έγκρίτως εκ του
Γραφείου μας τον απαιτούμενον χάρτην των
Λύσεων.

Τους όρους του Διαγωνισμού εύρίσκετε
εκ έκτας εις τον 'Οδηγόν του Συνδρομη-
τού (Κεφ. Δ')

Βραβεία θαπνευμθόν τα ώρισμένα διά
τους Μεγάλους Διαγωνισμούς, τά όποια εύ-
ρίσκετε έπίσης εις τον 'Οδηγόν του Συνδρο-
μητού (Κεφάλαιον ε', άρθρον 2, § α, β, γ,
εις τό 1-2 φυλλάδιον, σελίς 11.)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

'Ασπασμός των μικρών 'Αποκορωνιωτών
προς όλους τους 'Ελληνόπαιδας.

'Εκει 'στον εξακουμένον 'Αποκόρωνα της
Κρήτης πού ακόμη τά βουά, οι λόφοι και αϊ
φάραγγες αντιλαλούν τό τουφεκοδόλημα των
Χριστιανών εκείνων λεόντων κατά των προαι-
ωνίων έχθρων μας, εις Σύλλογος πρό μηνών
ίδρυθείς έργάζεται δραστηρίως και με ζέσιν.

Είνε ό Σκοπευτικός Σύλλογος 'Αποκόρωνας'.
Και εύρετε τις είνε ό σκοπός του ;

'Ακούσατε : 'Ασκει τους 'Αποκορωνιώτας,
μεγάλους και μικρούς, εις τά όπλα. Για τους
μεγάλους έχει τό νέον όπλον μας : μάνλιχερ·
για τους μικρούς, πού πηγίζουν τά πτωχά
νά μάθουν όλίγα γράμματα εις τά δημοτικά
σχολεία, τουφεκία μικρά μόν με μικράς βολί-
δας, αλλά εκπληρούντα τον προορισμόν των,
όστις είνε ή καλή εύθυβολία και ό γρήγορος
χειρισμός. Πώς θέλετε όμως τά πτωχά αυτά
παιδιά, πού κι' αυτό τό φωμαί τους λείπει,
νά πληρώσουν τάς βολίδας ; 'Ιδού ένα πρό-
βλημα πού όσον δύσκολο είνε γι' αυτά, τόσο
εύκολο είνε για σάς.

Πώς θά τό λύσετε ; 'Ιδού : 'Αγοράζοντες
από έν λαχέον, πού μετά δύο μήνας θά εκδώση
τό Σύλλογος, τά χρήματα του όποιου θά δια-
τεθώσι προς αγοράν όπλων και φυσιγγίων, ίνα
χορηγώνται δωρεάν 'στούς πτωχούς όμοφύ-
λους σας Κρήτας.

Παιδιά ! με τά πενήντα σας λεπτά—όσον
θά τιμώται τό κάθε λαχείον—έργεσθε άρωγοί
'στά μικρά αυτά παιδιά· αυτά δέ εύρουν
όταν μεγαλώσουν νά πληρώσουν με τό αίμά
των την χάρη Σας.

Σας άσπάζομαι εκ μέρους όλων των
μικρών 'Αποκορωνιωτών.

Ε. Μ. Χανδράκης, Καθηγητής

Ε. Μ. Χανδράκης, Καθηγητής

Ε. Μ. Χανδράκης, Καθηγητής

Ε. Μ. Χανδράκης, Καθηγητής

Ε. Μ. Χανδράκης, Καθηγητής

Ε. Μ. Χανδράκης, Καθηγητής

Ε. Μ. Χανδράκης, Καθηγητής

Ε. Μ. Χανδράκης, Καθηγητής

Ε. Μ. Χανδράκης, Καθηγητής

Ε. Μ. Χανδράκης, Καθηγητής

Ε. Μ. Χανδράκης, Καθηγητής

Ε. Μ. Χανδράκης, Καθηγητής

Ε. Μ. Χανδράκης, Καθηγητής

Ε. Μ. Χανδράκης, Καθηγητής

Ε. Μ. Χανδράκης, Καθηγητής

Ε. Μ. Χανδράκης, Καθηγητής

Ε. Μ. Χανδράκης, Καθηγητής

Ε. Μ. Χανδράκης, Καθηγητής

Ε. Μ. Χανδράκης, Καθηγητής

Ε. Μ. Χανδράκης, Καθηγητής

Ε. Μ. Χανδράκης, Καθηγητής

Ε. Μ. Χανδράκης, Καθηγητής

Ε. Μ. Χανδράκης, Καθηγητής

Ε. Μ. Χανδράκης, Καθηγητής

Ε. Μ. Χανδράκης, Καθηγητής

Ε. Μ. Χανδράκης, Καθηγητής

Ε. Μ. Χανδράκης, Καθηγητής

Ε. Μ. Χανδράκης, Καθηγητής

Ε. Μ. Χανδράκης, Καθηγητής

Ε. Μ. Χανδράκης, Καθηγητής

Ε. Μ. Χανδράκης, Καθηγητής

Ε. Μ. Χανδράκης, Καθηγητής

Ε. Μ. Χανδράκης, Καθηγητής

Ε. Μ. Χανδράκης, Καθηγητής

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

'Αθήναι, 38, όδός Ευριπίδου
την 27ην 'Ιουλίου 1910

ΕΙΝΕ όλως διόλου περιττόν νά σας είπω,
ότι τό Κεντρί, του όποιου έδιαβάσατε εις τό
προηγούμενον και τό σημερινόν φύλλον έν
διαπλασιακόν διήγημα χαριτωμένον, είνε ό
άγαπητός μας Σταμ. Σταματίου, ό γνωστό-
τατος πλέον δημοσιογράφος, γελοιογράφος και
διηγηματογράφος. Θέλω μόνον νά τονίσω πό-
σον αληθινόν είνε αυτό πού γράφει. 'Ετσι
συναντώνται εις την ζωήν, γνωρίζονται ανα-
γνωρίζονται, συνδέονται, συναδεύονται, αλ-
ληλοδοθούνται οι παλαιοί μου φίλοι. Πραγ-
ματικώς «σάν μασσώνουν»...

Την έξης έπιστολήν μου έστειλεν ό κ. 'Η-
λίας Κωνσταντινίδης, καθηγητής της 'Αγγλι-
κής και ιδρυτής του νέου «Προτύπου Έκ-
παιδευτηρίου μετ' οίκοτροφείου» (Λεωφόρος
'Αλεξάνδρας, 14.)

Φιλότητι Διάπλασις,

«'Ανέγνωσα την έν τή προηγούμενφ σου
φύλλφ πραγματείαν περί παιδικών αεροπλά-
νων. Μετ' ευχαριστήσεως σου περί της εισαγωγής της
ότι ή πρόρρησίς σου περί της εισαγωγής της
παιδιάς ταύτης και παρ' ήμιν ταχέως θά πραγ-
ματοποιηθί. Διότι, μετ' ολίγας ημέρας, ημε-
ρώνοντες κατά παραγγελίαν μας εκ Γαλλίας τά
πρώτα αεροπλάνα, των όποιων την πτήσιν
μικροί και μεγάλοι θά δυνήθουν νά παρακο-
λουθήσουν εκ του παρά τό ήμετερον 'Εκπαι-
δευτηρίου Πεδίου του 'Αρεως. Θά γίνουν δέ
και έορτα μέ διαγωνισμούς παιδικών αερο-
πλάνων και οι νικηταί θά βραβευθόν.

«'Όστε οι μικροί φίλοι της Διαπλάσεως άς
σπεύσουν μετ' ολίγας ημέρας νά προσέλθουν
εις την ώραίαν ταύτην έορτήν.

«Δέχθητι, κλπ.

«ΗΑΙΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ»

Φοίβε 'Απόλλων, κρίμα νά μήν έλθης νά σέ
γνωρίσω. 'Ας έλπίσω ότι εις την έπιστοφήν
θά τό κατορθώσης. 'Αφού σου ήρσαν τόσον
αϊ 'Αθήναι, έλα ένωρίτερα νά καθήσης περισ-
σότερον.

Χαίρω πού αύξάνει ή «Διαπλάσμανία»
σου, Λατρευτή Πατρίδα. Και έχεις δικήν νά
λές τούς γονείς σου ότι αυτή ή ασθένεια δεν
είνε καθόλου επικίνδυνος.

«'Ω, Νιρέ Χανούμ, και τον χειμώνα αυτό
είνε άνυπόφορον, νά μένη κανείς στο κρεβάτι
και νά πίνη γιατρικά !... Χαίρω πού έγινες
καλά κ' έλπίς νά μου γράψης συχνότερα.

Σου έστειλα εκ νέου τό 36ον φυλλάδιον,
'Αττική Νέξ. 'Αδίκως παραπονείσαι, διότι
δεν ένθυμούμαι νά έλαβω παραπάνω σου και νά
μή σου άπνηγνισα. Βεβαίως, έμπορείς νά έχης
και δύο ψευδώνυμα, και τρία, άρκεί νά πλη-
ρώνης τό δικαίωμα. 'Αλλά προς τί αυτή ή
πολυτέλεια ;

Λαφροστροφής Σημαία, είπα και την άλλην
φοράν ότι εις τούτας έρωτήσεις δεν είμπορώ
νάπαντώ διότι δεν έχω καιρόν νά ψάγω τον
σωρόν των Συλλογών κάθε φορά πού μ' έρω-
τά κάποιος άν έλήφθη ή ιδική του. Τά άλλα
θά γίνουν έντός ολίγου. 'Ο περί ό έρωτάς
δεν είνε πλέον συνδρομητής.

Χαρά των 'Ελλήνων, από τά σχέδια του
αεροπλάνου σου δεν είμπορώ νά ένοήσω τίποτε.
Κάμε τό και δοκίμασε τό. Είνε ό μόνος τρό-
πος διά νά ίδης άν θά πετά.

Φασίαν του Σαντελέ, ή έπιστολή σου
ώραιστάτη. Περιμένω τάς έντυπώσεις σου από
την Αιδιπών. 'Αλλά νά κοιμώσαι λιγάκι τό
μωρητόν !...

'Οραίως έπιστολάς μου έστειλαν αυτήν την

